

אברהם קסטיאל הגיע במהירות הגדולה ביותר לאמ"צע, לא יכול היה להמשיך אחר-כך. הוא נעשה איטי וכבד יותר מרגע לרגע, נאלץ להפסיק.

ההתחלה

ישראל שטילרמן התחיל בזינוק מזהיר, פתח במנה חדשה טרם סיים את ההודעות. הוא הוציא את חולצתו ממכניסיו אחרי שלוש מנות. קיבל רק את התואר סגן.

לאברהם רפפורט היה רצון יותר מאשר יכולת. הוא נאלץ להפסיק אחרי המנה ה-7. דקות מספר לפני שעת הסיים, על אף הנקודות הרבות שצבר.

הסוף

אחרי המחצית כבר היו רוב המשתתפים חסרי אוניס, כדי להנסיקם, ניתנו להם עצמות בשר גדולות. אך איתמר רוזנטול טיפל בעצם בתיאבון רב.

כל סנטימטר מרובע של המקום הצפוף, ישבו שבעה. בשערי העולם הזה, בלעו את עשרות המנות, תחת במרכזו, אברהם גרין, השופט הראשי, וד"ר כארו.

החיישבו בשכוע שעבר ליד - מפוחיהם לא הבינו מה היה הקהל. בשבילים היה זה עניין "אלוף האכילה 1953". בעוד ה. הביעו פני המתחרים מתיחות. ענית הצלחת בהקדם האפשרי. ועל אדישותם אפילו במשך של "העולם הזה" שהשקיפו ה אחד בלבד לא הוציא את מיד עם הזנוק. היה זה איתמר לו. אחרי נצחונו הזכות, לומר:

ניצחת!

ניצחת!

המין חיפה בתחרות זאת לא היה כה חלש. כוכבה בנאליאל זכתה במקום החמישי, בפרס סמלי מיוחד - בובה קטנה - מידי דאש מנהלת העולם הזה שלמה הררי, אותה תמסור לגן הילדים בו היא עובדת.

הפרס

קשיים מסויימים. כהתגברו על קשר יים מסויימים, סגר איתמר את חגורתו, הת קרב לדוכן השופטים כדי לקבל את הפרס. צלחת אמנותית מתוצרת בצלאל, ולחיצת יד חמה משלמה הררי, שחילק את הפרסים בשם מערכת העולם הזה. הפרס השני והשלישי, יחד עם תוארי הר סגנים, הוגרלו בין חיים יעקבי וישראל שטי לרמן. כל אחד מהם צבר 13 נקודות. כוכבה זכתה בפרס מיוחד, בובה, אותה תמסור לגן הילדים שלה בחיפה.

קצת רעב. הצהיר איתמר רוזנטול: "אני בעל תיאבון בריא אמנם, אבל הדבר היחידי האהוב עלי באמת הוא סלט פירות." אהבתו השניה: הים, אותו חיבב מאז ילדותו ותמיד התקשה להיפרד ממנו בכוא הסתיו. רק כשהיה בן 15, החליט שאקלימה של ישראל הם למדי כדי להתרחק גם בחורף, התחיל להתרחק מדי יום ביומו גם בתקופת הקור.

איתמר איננו פוחד מגובה. הוא מסוגל ללכת על גבי מעקה צר, בגובה חמש קומות, ללא כל היסוס. רק לשם נסיון, התהלך פעם שנה שלמה ללא מעיל, כששרחולי חולצתו מקופלים. בימי גשם נראה גם לבוש גופייה וענייבה, גושא מטריה, כשחולצתו בידיו. בשבוע שעבר החליט איתמר לעשות נסיון נוסף: להרגיל בהדרגה את קיבתו להכיל כמות גדולה של מוון, הנסיון הצליח יותר כפי ששיער, "אם לומר את האמת, חזרתי הביתה רעב במקצת".

מנות במהירות הבזק, אך לא איתמר. הוא הביט ברחמים על מתחריו העסוקים, משך בשפמו וטעם בנחת את הכף הראשונה. בר גע זה כבר משך ישראל שטילרמן (מספר 6) את חולצתו החוצה מן המכנסים. כוכבה הלכה בעקבות איתמר. באטיות ובעדינות ייכשה את הצלחת הראשונה, העיר פה מבטים בקהל, מחתה את שפתייה במטפף הת. השאר המשיכו לרוץ, רק אחרי רבע שעה התחיל הקצב לרדת ואיתמר, יחד עם כוכבה, מולג אחר מולג, השיגו את מתחריהם, הם, שנעשו איטיים וכבדים יותר ויותר.

הסיכוב השני נפתח בארבעה משתתפים בלבד, אחרי שהשאר כילו כבר את כל כוח האכילה שלהם: איתמר רוזנטול, חיים יע קבי (מספר 5), ישראל שטילרמן (מספר 6) ואברהם רפפורט (מספר 7). שהלך בראש עם 14 נקודות, לעומת ה-12 של איתמר. אך אברהם היה נאלץ להכריח את עצמו להמשיך, בעוד שמזלגו של איתמר עלה וירד בקצב קבוע.

לפתע הפסיק רפפורט. פיו היה מלא, אך עיניו מיצמצו בעייפות. הוא לא יכול היה לבלוע יותר. הרופא אסר עליו להמשיך. שלמה אדיר לקח את המיקרופון ושאל בקול דרמתי את איתמר: "אמור את האמת, האם אתה יכול להמשיך חמש דקות נוספות?" תשובתו של איתמר תחרת בלי ספק בהיסטורית האכילה של ישראל: "בהחלט!" המילה לוחה בתשועות סוערות, הנצחון היה לו. הוא אכל את הנקודה ה-15,

אף נייע בלאש, שניאור.